

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

'Οδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά το
τυπογραφείον τῆς «Κορίννης».Διευθυντοὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γράμματος καὶ γκετονομισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ ἐκδόσεως), μυθιστορία Ἐρρίτου Λωδὶ, μεταφράσεως Tony.
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουρᾶ (Συνέχεια). — ΜΙΑ
ΝΥΞ ΕΝ ἈΝΤΙΑΛΑΤΙ (σὺν ἑξήκω καὶ τέλος). — Η ΕΥΓΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΟΧΟΥ.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτῖα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν 6
Ἐν τῇ ἐκωτερικῇ φρ. χερσὶ 10. Ἐν Ῥώσῃ ρουβλια 4.
ΦΓΛΑΑ προτιθέμενα λεπτὰ 20

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΩΔΕ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης φύλλου).

Ὁ Ῥαούλ Ριβέιρα δὲν ἠδύνατο νὰ
συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Οἱ παραδοξοὶ λόγοι τοῦ ἀγνώστου γέ-
ροντος, τὸν ὅποιον τόσο ἀπροσδοκῆτως
συνήντησε, συνετάρασαν τὴν ψυχὴν καὶ
τὰς αἰσθήσεις του. Οὐ μόνον ἠγνόεε, ὅτι
ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδύσσου, εἰς ἣν
ἔρριπεν αὐτὸν ὁ θάνατος τοῦ εὐεργέτου
του, ἀλλ' ἐβλεπεν ἀπεικονιζόμενον (πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἐν
ἐκ τῶν περιπαθῶν καὶ ἐρωτικῶν ἐκείνων

τὸν περὶ τῆς διαδρομῆς. (Σελ. 383).

ἐπεισοδίων, ἅτινα εἰσι τόσο προσφιλῆ εἰς
τὰς νεῦρας καρδίας καὶ τόσο ζωηρῶς κο-
λακεύουσι τὴν περιέργειαν αὐτῶν.

— Ἀλλὰ σὲ ἠρώτησα τὸ ὄνομά σου;

— Ὀνομάζομαι Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

— Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης; Σὲ εἶδον πολ-
λάκις. Τίς θὰ σὲ ἀνεγνώριζε μὲ αὐτὴν τὴν
ἐνδυμασίαν;

— Οὐδεὶς. Οὔτε δύναται οὔτε πρέπει
νὰ μὲ ἀναγνώρισῃ τις. Σοὶ εἶπον τὸ ὄνομά
μου, διότι ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐχε-
μυθίαν σου καὶ διότι ἐλπίζω νὰ παραδε-
χθῇς τὰς προσφοράς μου.

— Ἐθεωρεῖτο ἅγιος, καὶ μὴ προτείνεις
ἐγκλημα! ὤλεσθαι ὁ Ῥαούλ.

— Ἄγιος ἢ διάβολος, τί σημαίνει; ἄ-
νέκραξε ζωηρῶς Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης. Πα-
ρητήθη τῆς προτέρας ζωῆς, ἀφ' ἧς ἡμέ-
ρας μεγάλη θλίψις ἐσπάραξε τὴν καρδίαν
μου.

— Ναί, ὁ τρομερὸς θάνατος τῆς θυγα-
τρὸς σου Σαβιέττης!

— Γνωρίζεις λοιπὸν;

— Τὸ γεγονός τοῦτο διεδόθη εἰς ὅλην
τὴν περιοχὴν, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ἐγκλημα
διεπράχθη.

Ἐπεκράτησε θωπή. Αἰφνης Ἰωάννης ὁ
Ἐπαίτης ἀνήγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφα-
λήν, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥαούλ
τῷ εἶπεν:

— Ἀπεφάσισε; Εἶναι καιρὸς νὰ μοι ἀπαντήσης.

— Δὲν γνωρίζω ποὺ φέρομαι, οὐδ' ὁποῖαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνω, οὐδὲ μέχρι τίνος θὰ μὲ παρασύρῃς, εἶπεν ὁ Ῥαούλ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ ἡρέμου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μυστήριον, δι' οὗ καλύπτεις τὰς πράξεις σου καὶ τὰ σχέδιά σου, μὲ ἐλκύει καὶ μὲ γοητεύει. Ἄλλως τε ἡσθάνομην εὐλάβειαν διὰ τὸν ἀλήτην ἐξαπόστολον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην. Ἐπανευρίσκων σε ἐνταῦθα, κρυπτόμενον, μετημφισμένον, μὲ πενθοῦσαν ἔτι ψυχὴν, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἄλλοτε μοὶ ἐνέπνεες. Ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν πληγωμένην καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐπώδυνον καρδίαν μου, προσφέρεις τὸ μόνον προσήκον φάρμακον ἄλλον ἔρωτα. Μοὶ παριστᾷς γλυκεῖαν καὶ ἐπαγωγὸν τὴν εἰκόνα τῶν ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας θέλεις νὰ μοι χορηγήσῃς, μολοντί τραχέως μοὶ τὴν περιγράφεις. Ἐτάραξες τὰς αἰσθήσεις μου, καὶ διήγειρες τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια εἶτι ὑπάρχουσιν ἐν ἐμοί. Στέργω λοιπὸν νὰ γείνω πλάσμα σου, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ὄρον.

— Ποῖον, ποῖον; ὠμίλει ταχέως! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβολοῦν.

— Δὲν θέλω νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω πρότερον ἐπιθυμῶ ὅμως ἐκείνη νὰ μὴ μὲ ἴδῃ, οὐδὲ νὰ γνωρίζῃ τίς εἰμαι.

Ὁ Ἰωάννης ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

— Θά τὴν ἴδῃς τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀπήντησε.

Τὴν ἐσπέραν ἐδίδετο παράστασις εἰς τὸ θέατρον τῶν Νιμ.

Ἦτο ἔαρ, ὡς εἴπομεν ἤδη, καὶ ἡ θεατρικὴ περίοδος ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ. Ἡ παράστασις προσηνύετο τοσοῦτω λαμπρότερα, καθ' ὅσον ἀγαπητὴ καλλιτέχνης θὰ ἀπεχαιρέτα τὸ κοινόν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου τῶν Νιμ εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ εὐρεῖα. Πρὶν ἢ αὐλαία ἀρθῇ, ἦτο πλήρης ἀπείρου καὶ θορυβώδους πλήθους, ἀναμένοντος ἀνυπομόνως τὴν ἐναρξιν τῆς *Εὐνοσυμνίας*.

Ὁ θόρυβος ἐγένετο κυρίως ἐν τῇ πλατείᾳ, ἐνθα δὲν ὑπῆρχε θέσις κενή, καὶ ὅπου, ὁσάκις ἐπειρᾶτο τις νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῆς βίας, προὐκάλει ψιθυρισμοὺς καὶ παραγῶδεις ἀντεγκλήσεις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας, εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ὀπισθεν τῶν ἐδρῶν τῆς ὀρχήστρας καθισμάτων, ἐκάθητο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαούλ Ῥιβερόα.

Ὁ ἐπαίτης ἦλθεν εἰς Νιμ ἵνα τηρήσῃ τὸν λόγον τοῦ. Ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὸν νεανίαν καὶ νὰ τῷ ἐξαλείψῃ τὰς ἐντυπώσεις, αἱτινὲς ὧθεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν.

Δὲν ἐγνώριζε καλῶς πῶς θὰ ἐπλησίαζε τὴν κυρία Σαραμί, μεθ' ἧς, ἀπὸ τῆς ἀποφυλακισέως του, τρεῖς μόνον εἶχον ἀνταλλάξει ἐπιστολάς, οὐδὲ πῶς θὰ τῇ ἐπαρουσίαζε τὸν Ῥαούλ. Διέτρεξε μετ' αὐτοῦ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς μάτην. Παρεφύλαξεν ἐπὶ πολὺ περίξ τῆς

οἰκίας· ἀλλ' ἡ κυρία Σαραμί δὲν ἐξηλθεν.

Οὕτω πλανώμενος ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε τοιχοκολλημένην γνωστοποίησιν ἀγγέλουσαν ἑκτακτον διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παραστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Θὰ εἶναι ἴσως ἐκεῖ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καταληφθεὶς ὑπὸ προαισθήματος.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μετέβη εἰς τὸ θέατρον μετὰ τοῦ Ῥαούλ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ δικτὶ ὠδήγει αὐτὸν ἐκεῖ. Ἐλαβον θέσεις εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, ἵνα βλέπωσι πάντας τοὺς εἰς τὴν αἴθουσαν θεατάς.

Ἐμενον ἡσυχῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ θορύβου. Ὁ Ῥαούλ ἀνέμενε ν' ἀναπέτασθῃ ἡ αὐλαία, μετὰ τῆς ἀνυπομονησίας ἀνθρώπου, ἀπαξ μόνον εἰς τὸν βίον τοῦ ἰδόντος μελόδραμα, καὶ τηροῦντος ἡδέας ἀναμνήσεις. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης παρετήρει προσεκτικῶς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ συνθηροσμένους θεατάς.

Παρετήρει μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας τὰ θεωρεῖα καὶ τὰς τῶν περιστῶν ἐδρας. Εἶδε ταῦτα βαθμηδὸν πληρωθέντα, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ζητούμενον πρόσωπον. Μετ' ὀλίγον ἐν μόνον θεωρεῖον ἔμενε κενὸν ἐναντι τῆς σκηνῆς, ἐρωτιζέτο δὲ καλλίτερον καὶ ἦτο πλουσιώτερον τῶν ἄλλων διεσκευασμένων.

— Κάτι μοὶ λέγει, ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ θεωρεῖον, ἐσκέπτετο ὁ Ἰωάννης, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἔπαλλε βιαίως.

Προσέπαθει ἐν τούτοις ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν του. Ὁμίλει συγκαίως εἰς τὸν Ῥαούλ, ἐνθ' οὗτος, ἀναλογιζόμενος ὅτι τὴν πρώτην ἤθελε νὰ φονευσθῇ, διενεῖτο μήπως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο τὰ ἐπεισόδια φανταστικοῦ ὄνειρου, καὶ ἂν ὁ γέγων, ὃν συνήντησεν ἵνα σώσῃ καὶ καταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῇ, ἦτο πράγματι ἐκ σαρκὸς καὶ ὁστέων.

Ἐπὶ τέλους ἡ παράστασις ἤρξατο. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαούλ, ἀπεροφῆθησαν ἐξ ἀρχῆς τῆς παραστάσεως ὑπὸ τῆς γλυκύτητος τῆς μουσικῆς, τοῦ μεγαλείου τῶν πρώτων σκηνῶν καὶ τῆς τέχνης τῶν ἡθοποιῶν. Ὁ Ἰωάννης ἐλησμόνησε τὰς ἀπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις.

Κατὰ τὸ διάλειμμα ἐστράφη πρὸς τὸ θεωρεῖον. Εἶδε δύο πρόσωπα, καὶ ὀλίγου δεῖν ἄφηνε κραυγὴν εὐχαριστήσεως. Ἦτο ἡ κυρία Σαραμί μετὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐξ ἐρυθροῦ λειοσηρικοῦ, ἀρίνουσαν ἡμιγύμνους τοὺς εὐχρόους αὐτῆς ὤμους καὶ τοὺς βραχιόνας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκοσμημένην δι' ἀνθέων ῥοῖα, ἄτινα ὠμοῖαζον πρὸς ἀνοδοδέμας ἐκ κοραλλίων, ἐρριμένας ἐπὶ τῆς μελανῆς, ἀφθόνου καὶ μεταξοειδοῦς αὐτῆς κόμης, ἐκάθητο εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ θεωρείου, καλύπτουσα συχνάκις τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ῥιπιδίου τῆς. Ὅταν παρετήρει εἰς τὴν αἴθουσαν ἐφαίνετο ρεμβώδης καὶ τεθλιμμένη, ὡς εἰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος θλιβερῶν διαλογισμῶν.

Τὸ πῶς τοῦ πολυφώτου, μιγνύμενον μετ' ἐκείνου τοῦ θεωρείου, περιέβαλλε δι' αἰγλης θεσπεσίας τὴν χρίσαν καὶ μεγαγχορικὴν ἐκείνην καλλονὴν. Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ κυρία Σαραμί, πρῶτον ἀφίχθη εἰς Νιμ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, εἶχεν ἀνατορῆ ἐν Παρισίῳ, καὶ τὰς παρισιὰς αὐτῆς συννηθείας διετήρει ἐν τῇ ἐπαρχικῇ ἐκείνῃ πόλει, ἐνθα πολλὰ ἐλέγοντο περὶ τῆς ἰδιοτροπίας καὶ τῶν ἐξεῶν τῆς, χωρὶς αὕτη νὰ καταδεχθῇ νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν.

Ἰδοὺ διατί εὕρισκτο εἰς τὸ θέατρον φέρουσα ἐνδυμασίαν, ἣν δὲν ἤθελεν ἴσως παρατηρήσῃ τις εἰς τὸ *Μελόδραμα* τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἦ τις εἰς Νιμ ἐνεπόει αἰσθησιν. Αἱ κυρεῖαι ἠτένιζον αὐτὴν μετὰ ζηλοτυπίας, οἱ δὲ ἄνδρες τὴν παρετήρουν θυμαζόντες τὴν ἐπαγωγὸν αὐτῆς χάριν.

Ἐκείνη ἐφαίνετο ἀπαθὴς καὶ εἰς οὐδὲν προσέχουσα.

Ἐνίοτε ὠμίλει πρὸς τὸν ὀπισθεν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου καθήμενον σύζυγόν τῆς.

Ὁ ἐπαίτης δὲν εἶχεν ἴδει αὐτὴν πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ δὲν τὴν εὖρε μεταβληθεῖσαν. Ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ ὥραϊον ἀλλὰ μελαγχολικὸν πρόσωπον, μὲ τὸ παράδοξον βλέμμα καὶ τὰ συνεσταλμένα χεῖλη, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐβλεπέ τις οὔτε κλαῖον οὔτε μειδίῳ.

Ἐὰν ὁ Σαραμί ἦτο δυνατόν νὰ ἐβλεπε μετὰ τοῦ πλήθους τὸν Ἰωάννην, νὰ ἀνεγνώριζεν αὐτὸν καὶ νὰ διέκρινε τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας του, ἤθελε τρομάξει. Ὅλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς τῆς Σαλβιέττης καὶ ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν θυγατέρα του, τόσῳ βιαίως ἐξεγερθεὶς ἐν αὐτῷ, ἐξεδηλοῦντο ἐπὶ τοῦ ἐρωτιδωμένου ἐκείνου προσώπου διὰ πελιδνῆς ὠχρότητος καὶ ἐλαφροῦ συστολῆς τῶν πορειῶν.

Ἡ αὐλαία ἤρθη, καὶ ἡ δευτέρα πρᾶξις ἤρξατο, χωρὶς ὁ Ἰωάννης οὐδὲν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ῥαούλ περὶ τῆς ὥραίας γυναικός, ἣν ὁ νεανίας ἐθαύμαζεν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι θεαταί.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ μετὰ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πράξεως διαλείμμα, τῷ εἶπεν αἰφνης:

— Μοὶ ἐζήτησες νὰ ἴδῃς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία θέλω νὰ σὲ ἀγαπήσῃ.

— Ἀληθῶς! θέλω, πρὸ πάντων, νὰ τὴν γνωρίσω.

— Λοιπὸν! ἰδοὺ αὕτη ἐνώπιόν σου.

— Πῶς! ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἐρυθρὰ ἐνδεδυμένη, ἡ ὥραία ὡς βασιλίσσα, ἡ χαρίεσσα ὡς νύμφη, ἡ γυνὴ αὕτη μὲ τοὺς λευκοὺς καὶ ῥοδινοὺς συγχρόνως ὤμους, μὲ τοὺς βαθεῖς καὶ μυστηριώδεις ὀφθαλμοὺς...

— Εἶναι ἐκείνη! Παρατήρησον, ἀποθαύμασον αὐτὴν. Οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον γοητευτικὴ. Οὐδέποτε...

Ὁ Ῥαούλ ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ ἐπαίτης τὸν ἡμπόδισε:

— Θαύμασον αὐτὴν, σοὶ λέγω. Δὲν ἔχεις ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξῃς αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἀπογεύθητι τῆς καλλονῆς τῆς. Καὶ ὅταν, ἐκ τῆς ἀποστάσεως, εἰς ἣν ἀπ' αὐτῆς εὐρισκόμεθα, ἀπολαύσῃς τῆς γοητείας, τότε θὰ μοὶ δώσῃς ὀριστικὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Ῥαούλ ἐσιώπησεν· ὁ ἐπαίτης ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου, στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὴν κυρίαν Σαραμί, ὡς εἰ θέλων

νὰ θέσῃ τέρμεις ἐπισκόπησιν δυσαρεστοῦσαν αὐτόν.

Ἡ παρὰστασις ἔληξε καὶ τὸ πλῆθος ἀπεχώρει βραδέως.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ῥαοὺλ ἔφθασαν ἐγκαίρως εἰς τὸν πρόδομον τοῦ θεάτρου, ἵνα ἴδωσι διερχομένην ἐκεῖθεν τὴν ὡραίαν Ἰουλιέττην, περιβεβλημένην εὐρύ χρυσακέντητον ἐπανωφόριον ἐκ λευκοφαίου κασμιρίου, ἥτις ἀνταπέδιδε μειδιῶσα τοὺς μετὰ σεβασμοῦ χαιρετισμούς τῶν φίλων της.

Καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο πρὸ αὐτῶν, τὸ βλέμμα τῆς εἴλκυσε ἡ ἀγγίχους καὶ ὑπερήφανος φυσιογνωμία τοῦ Ῥαοὺλ. Τὸν παρετήρησε διερχομένη, ὡς εἰ ἐξεπλάγη εὐρίσκουσα τοσαύτην ἀξιοπρέπειαν καὶ χάριν εἰς τὴν μορφήν τοῦ νεανίου.

Ὁ Ῥαοὺλ ἔμεινε ἐκθαμβος. Ὁ Ἰωάννης, στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ, ἡσθάνθη τρέμοντα τὸν βραχίονά του.

— Ἡ ὑπόθεσις βαίνει καλῶς, ἐσκέφθη. Θὰ ἐκδικηθῶ.

Ἡ κυρία Σαραμί ἦτο ἤδη μακρὰν Ἀλλ' ἡ εἰκὼν της ἀπετυπώθη ὁλόκληρος ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ῥαοὺλ, ὅστις ὑπὸ τὸ κράτος θυμωσμένου, προερχομένου ὑπὸ φλογερῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ζωηρῶν πόθων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναμνησθῇ, χωρὶς ν' ἀνακιρτήσῃ, τῶν λόγων, οὓς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, ἵνα τὸν ἀποτρέψῃ τῆς αὐτοχειρίας.

— Νὰ ἀγαπήσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ! ἐπανελάμβανεν ἐνῶ ἐβόδιζε μετὰ τοῦ ἐπαίτου, διὰ τῶν ἐρήμων βουλεβάρτων, πορευόμενος εἰς τὸ πανδοχεῖον αὐτοῦ, κείμενον εἰς τι προάστειον.

Αἰφνης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰωάννην, τῷ εἶπε:

— Δὲν θέλεις τοῦλάχιστον νὰ μοὶ ἐξηγήσῃς διὰ ποίαν ἀφορμὴν μὲ ὤθεῖς εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τῆς γυναίκος;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἀφοῦ εἶσαι εὐτυχής!

— Δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχής, ἀγαπῶν αὐτὴν καὶ σκεπτόμενος ὅτι ὁ ἔρωσ μου θὰ τῇ προξενήσῃ ἀναριθμήτα κακά;

— Ἀναριθμήτα κακά. Διατί;

— Ἄν ὁ σύζυγός της ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἀπατά!

— Ὁ σύζυγός της οὐδὲν θὰ ἐννοήσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν; Ἀκουσον, τέκνον μου, μίαν τελευταίαν λέξιν. Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ χωρισθῇς ἀπὸ ἐμέ, ἢ νὰ ἀφελῇς μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς ἐκείνον, ὅστις σὲ ἔσωσεν. Ὁ, τιδὴ ποτε καὶ ἂν ἀποφασίσῃς, οὐδέποτε θὰ λησμονῇς ὅτι εἶσαι ὡραίος καὶ ὑπερήφανος. Ἀλλ' ἂν στέργῃς νὰ δεσμεύσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, ὡς σοὶ προέτεινα, καὶ νὰ ὑποτάσσῃς εἰς τὰς θελήσεις μου, τότε οὐδέποτε πρέπει νὰ μὲ ἐρωτᾷς τὰ αἴτια τὰ ὑπαγορεύοντα τὴν διαγωγὴν μου. Ἐννοήσῃς;

— Ἐννόησα. Ἀλλὰ μὲ ὤθεῖς εἰς τὸ ἐγκλημα;

— Φύγε, ἀνσκέπτεσαι οὕτω.

— Ἀλλ' ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀνάμνησις τῆς γυναίκος ἐκείνης κατέλαβε τὴν καρδίαν μου.

— Μείνε τότε μετ' ἐμοῦ.

— Λοιπόν! ναί, μένω, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Ῥαοὺλ. Παραδίδομαι εἰς σὲ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπεύσω διὰ τοῦ ἔρωτος τὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος σπαραχθεῖσαν καρδίαν μου καὶ ἂν ἀποθάνω, τί μὲ μέλλει, ἀφοῦ θὰ ἀπολαύσω τῆς ὑψίστης ἀγαλλιάσεως νὰ ἀγαπηθῶ!

Μειδιάμα εὐχαριστήσεως διήλθε τῶν χειλέων τοῦ Ἰωάννου, ἀκούσας τὸν ἐνθουσιώδη νεανίαν ὁμιλοῦντα οὕτως.

Δ'

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Νίμης εἰς Ἀρλ, διερχόμενός τις διὰ τοῦ χωρίου Βελλεγάρδης, ἀπαντᾷ εἰς τοὺς πρόποδας δενδροφύτου λόφου κτήμα ἐξαίσιον διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ὑδάτων καὶ τὰς θαλλούσας αὐτοῦ φυτείας, ὅπερ εἶνε σπανιώτατον εἰς τόπον, ὃν ὁ ἥλιος ἀποξηραίνει καὶ καίει ἐπὶ τέσσαρας μῆνας κατ' ἔτος.

Ἄλσος βαίνειν παρὰ τὴν ὁδόν, ἐπὶ ἀρκούντως μακρὰν ἀπόστασιν, προηγείται τῆς οἰκίας, εἰς ἣν φθάνει τις, βαδίζων διὰ μέσου δενδροστοιχιῶν ἀποτελουμένων ἐκ καστανεῶν καὶ φιλλυρῶν. Τὰ δένδρα εἰσὶ λίαν πλησίον ἀλλήλων, παράγοντα οὕτω δροσερὰν καὶ μυστηριώδη σκιάν, ἐν ἣ δύνανται τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς φλογούσης θερμότητος τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν παρόδου, ὅτε ἐκ τοῦ σχετικοῦ σκότους τῶν δένδρων ἐξέρχεται τις ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, κείται ἐν τῷ μέσῳ ἀνοικτοῦ λειμῶνος ἡ οἰκία, ἐκτισμένη ἐκτὸς τῶν δενδροστοιχιῶν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐσπερινῆς ὑγρασίας καὶ τῶν ἀφθόνων κωνώπων.

Ἡ οἰκία αὕτη οὐδόλως ὁμοιάζει πρὸς μέγαρον, ἂν καὶ οὕτω καλοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν περιοχὴν. Εἶναι κομψὴ κατοικία, μονόρυσος, ἐστεμμένη διὰ δώματος. Ἐσθθεν δέ, ὅπως καὶ ἐξωθεν, τὸ πᾶν δεικνύει χεῖρα περὶ πολλοῦ ποιουμένην τὸ ἀνετον τοῦ βίου.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον Σαραμί.

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ θέρος, κατῴκει μετὰ τῆς συζύγου του. Ἀπειχε μίαν μόνον ὥραν τῶν Νίμης, ἐνθα ἠδύνατο νὰ μεταβαίνειν καθ' ἐκάστην διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας του καὶ διήγεν οὕτω, μέχρις αἰ διακοπῆς τοῦ δικαστηρίου τῷ ἐπέτρεπον νὰ ταξειδεύῃ χάριν διασκέδασεως, ὡς κατ' ἔτος συνείθιζε, μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἦν Ἰούλιος μὴν, δέκα περίπου μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Σαλβιέττης.

Ἦτο μία μετὰ μεσημβρίαν ὥρα.

Ὁ ἡλιος ἐπέχεεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων χειμάρρους θερμότητος καὶ φωτός. Τὰ παραπετάσματα τῆς οἰκίας ἦσαν κλειστά. Οὐδεὶς ἤκούετο θόρυβος, εἰμὴ ἡ μονότονος, ἐπίμονος καὶ θορυβώδης κραυγὴ τῶν τεττίγων, ἀπολαμβανόντων ἡδονικῶς τῶν φλογερῶν ἀκτίνων.

Αἰφνης ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώχθη, καὶ γυνὴ ἐφάνη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ. Ἦτο ἡ Ἰουλιέττη.

Οὐδέποτε ἦτο ὡραιότερα ἢ εἰς τὸ ἀπαστράπτειν ἐκεῖνο φῶς, ὅπερ, ὑπὸ τὸν βαθυ-

κύανον οὐρανόν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, περιέβαλλε τὴν καλλονὴν αὐτῆς καὶ καθίστα καταφανέστερα τὰ θέληγτρά της.

Ἦτο ἐνδεδυμένη λευκὴν ἐσθῆτα, ὑπὸ τὴν λεπτότητα τοῦ ὑφάσματος τῆς ὁποίας διαφαίνοντο γυμνοὶ οἱ ὠραῖοι καὶ κανονικοὶ αὐτῆς ὤμοι καὶ βραχίονες, ἀσκούντες ἀκαταμάχητον γοητείαν ἐπὶ παντὸς θεωμένου αὐτοῦς.

Ἡ κόμη αὐτῆς ἀνυψωμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ φερομένη ἀνεπιτηδεύτως ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ εὐπλάστου αὐτῆς τραχήλου, δεδεμένη διὰ λεπτοτάτου ἀδιοράτου νήματος.

Ἡ ἐσθῆς της ἐκυμάτιζε περὶ αὐτήν.

Ἀλλ' ἤρκει νὰ τὴν ἴδῃ τις βαδίζουσαν, ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο πεπλασμένη ὡς ἀγαλμα, ἀλλ' οὐχὶ ἀψυχὸς ὡς ἐκεῖνο, διότι τὰ ἐρυθρὰ καὶ εὐτραφῆ χεῖλη, οἱ λευκοὶ ὀδόντες καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐμαρτύρουν ὃν ἐνθερμον καὶ περιπαθεῖς, πλασθὲν διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἰουλιέττη προέβλεπε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθαμβώθη ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου, πλήττοντος καθέτως τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας. Ὅπως φθάζῃ εἰς τὴν σκιάν, ἔδει νὰ προυρήσῃ πεντήκοντα τοῦλάχιστον βήματα καὶ νὰ διέλθῃ τὸν ἀνοικτὸν λειμῶνα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεφάσισεν, ἥνοιξε μέγα λευκόφαιον ἀλεξήλιον καὶ διηυθύνθη, ἀφοῦ προσεκτικῶς παρετήρησε μὴ τις ἤκολούθει αὐτήν, εἰς συστάδα καστανεῶν καλύπτουσιν διὰ τῆς πυκνῆς σκιᾶς της, ἐξοχικὴν σκιὰν, ἐν ἣ ὑπῆρχον τράπεζα καὶ ἔδρα.

Ἐφάνετο συγκεκινημένη.

Ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας, ἣν ἔφερε πλησίον τοῦ ἐκ γεγλυμένου ξύλου δρυφάκτου, ἐφ' οὗ ἐστήριχθη, καὶ ὀπόθεν ἐβλεπε, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὴν ἀρκούντως μακρὰν παρόδον, ἥτις ἔφερε πρὸς τὴν ὁδόν.

Οὕτω καθημένη περιέμεινε. Δὲν ἔσχε καιρὸν ν' ἀνυπομονήσῃ, διότι πέντε ἡμέρας δὲν εἶχον παρέλθει, καὶ ἐπὶ τῆς παρόδου ἐφάνη γέρων, ὅστις ἐβόδιζε βραδέως, μὲ τὸ σῶμα κεκυρτωμένον καὶ τὴν κεφαλὴν κατὰ νεύουσαν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ θησαυρὸν τινα εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἰδοὺ αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη. Ἐπὶ τέλους θὰ ἔχω εἰδήσεις!

Ἦτο ὁ Ἰωάννης, πάντοτε ὁ αὐτός, οἷον εἶδομεν μῆνας τινὰς πρότερον, συναντῶντα τὸν Ῥαοὺλ Ριβέιρα ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος, καὶ κατόπιν ὀδηγοῦντα αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον τῶν Νίμης.

Προῦχώρησε μέχρι τῶν βαθμίδων, ἃς ἔδει νὰ ἀνέλθῃ, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκιάδα.

Φθὰς ἐκεῖ, ἔστη καὶ παρετήρησε περὶ αὐτὸν ἀνήσυχος καὶ ἐμφροντις.

— Μὴ φοβεῖσαι, Ἰωάννη, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰουλιέττη. Ἐλθεθα μόνοι· ὁ σύζυγός μου εἶναι εἰς τὴν πόλιν, ὡς πάντοτε, καὶ θὰ μείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἐχει μεθ' ἐαυτοῦ ὅχι μόνον τὸν ἀμαξηλάτην, ἀλλὰ καὶ τὸν θαλαμηπόλον, τοῦ ὁποίου εἶχε ἀνάγκην σήμερον. Μόνον αἱ γυναῖκες εὐ-

ρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ αὐταὶ εἶναι ἀπρησχυομένηαι.

Ὁ Ἰωάννης ἀνῆλθε τότε τὰς βαθμίδας, καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκιάδα εἶπεν:

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ με ἴδῃτε, κυρία. Εὐρον εἰς τὴν ἐπαυλὶν τοῦ Κρημνὸς τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς με καλεῖτε.

— Ἡθελα, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, πεταραγμένη, νὰ μάθω εἰς ποῖον σημείον εὐρίσκονται αἱ ἔρευνάί σου. Θὰ ἀνακαλύψῃς τὸν φονέα;

Ὁ ἐπαίτης τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτος καὶ κατηφής.

— Κυρία, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐπιδιώκω τὸν σκοπὸν μου βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Ἐπίστευα ὅτι δὲν τὸ ἀγνοεῖτε, διότι σὰς παρεκάλεσα νὰ μὴ με ἐρωτήσητε ποτὲ περὶ τῶν ἐρευνῶν μου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ σὰς ἐγνωστοποιήσω τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐσιώπησεν ὡς ἵνα παρατηρήσῃ τὴν νεκρὰν γυναῖκα, καὶ εἶτα ὑπέλαβεν:

— Ἀληθῶς, περὶ αὐτοῦ ἠθέλατε νὰ μοι εἰπῇτε;

Ἡ Ἰουλιέττη ἐδίστασεν εἶτα ἀπήντησεν:

— Ἡθελα ἐπίσης νὰ μοι ὁμιλήσῃς πάλιν περὶ τοῦ προσπατευομένου μᾶς!

— Ἰδοὺ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ζήτημα, ἐσκέρθη ὁ Ἰωάννης.

Καὶ εἶτα προσέθηκεν ὑψηλοφώνως:

— Περί τοῦ Ραούλ θέλετε νὰ εἰπῇτε;

— Βεβαίως, περὶ τοῦ κυρίου Ραούλ Ριβέιρα.

— Τὸν εἶδον χθὲς τὴν πρωτὴν, κυρία.

— Εἶν' εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη με τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ νεύοντας.

— Ἀφ' οὗτου, τῇ παρακλήσει μου καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν σὰς, διωρίσθη διδάσκαλος εἰς Λεδενόν, δὲν παύει νὰ σὰς ἐυλογῇ. Ἡθελε νὰ ἀποθάνῃ ὅταν τὸν ἐγνώρισαν. Σὰς διηγέθη τὴν ἱστορίαν του. Σήμερον ζῶν εἶν' εὐτυχής. Ἰδοὺ, κυρία, τί μοι λέγει ὅταν τὸν βλέπω. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸν εὕρισκω μελαγχολικὸν καὶ ἐμφροντίν.

— Πιστεύεις ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος σοβαρῶν μεριμνῶν;

— Σοβαρῶν! ὄχι, εὐαρέστων μᾶλλον. Μαντεύω ὅτι ἔχει εἰς τὴν καρδίαν ἰσχυρὸν ἔρωτα, αἰσθημα, ὅπερ καταδιβρώσκει καὶ φλέγει αὐτόν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἰουλιέττη ἀνεσκήρτησε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς:

— Ἀγαπᾷ ἄρα γε ἐτι τὴν γυναῖκα, διὰ τὴν ὁποῖαν ἠθελε νὰ ἀποθάνῃ;

— Ὁχι, ἐκείνην τὴν ἐλθρομένην. Ἀν' ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἀπατώμαι, ἀγαπᾷ ἄλλην, ὠραιοτέραν, εὐγενεστέραν καὶ μᾶλλον αὐτοῦ ἄξιαν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠτένισε τὸν ἐπαίτην ὡς εἰ ἠθελε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

— Καὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ὑποθέτω ὅτι τὴν γνωρίζω.

— Ὑποθέτεις ὅτι τὴν γνωρίζεις;

— Εἶναι πλησίον μου ταύτην τὴν στιγμήν, τῇ ὁμιλῶ.

— Θεέ μου! τί λέγεις; τί ἐτόλμησες νὰ εἰπῇς;

— Καὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ὑποθέτω ὅτι τὴν γνωρίζω.

— Ὑποθέτεις ὅτι τὴν γνωρίζεις;

— Εἶναι πλησίον μου ταύτην τὴν στιγμήν, τῇ ὁμιλῶ.

— Θεέ μου! τί λέγεις; τί ἐτόλμησες νὰ εἰπῇς;

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἰουλιέττη ἀγέσθη πείζουσα διὰ τῶν συνσπασμένων χειρῶν της πρὸ πάλιν στῆθός της.

Ἡγάπα τὸν Ραούλ, διὰ τὴν ἐπὶ πλέον νὰ τὸ ἀποκαρπύτῃ.

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ Ἰωάννης τῇ παρουσίασε τὸν νεανίαν ὡς ἀξίον τῆς προστάσεως της.

Ἐλαβε ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀτυχῆ νέον χωρικόν, ὡς ἠδύνατο νὰ πράξῃ γυνὴ γενναίου φρονήματος.

Ἀλλὰ θέλουσα νὰ ἐκτελέσῃ ἀγαθὴν πράξιν, παρέδωκε τὴν καρδίαν της εἰς βίαιον πάθος.

Διὰ τὸν σύζυγόν της δὲν ἠσθάνετο εἰμὴ ἀδιαφορίαν.

Δὲν ἠγνῶρι ὅτι διὰ τὴν προτίκῃ της μένον τὴν ἐνυμφεύθη.

Δὲν ἐδοκίμασε μετ' αὐτοῦ τὰς τέρψεις αἰτίνας διὰ παντός συνδέουσαι δύο καρδίας.

Εκείνη ἦτο εἰκοσι τέσσαρῶν ἐτῶν, ἐκεῖνος τέσσαράκοντα πέντε.

Δὲν εἶχον οὐδὲ τὰς αὐτὰς διαθέσεις, οὐδὲ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας.

Οὐδὲν κοινὸν μετὰ αὐτῶν. Ἡγωνίσθη ἐντίμως ἵνα ἀρκεσθῇ εἰς τὸν κληρὸν ὅστις τῇ ἔλαχεν.

Ἀλλ' ἀπήντησεν ἔν τῇ ψυχῇ της δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ κενὸν.

Τότε εἶδε τὸν Ραούλ.

Ἡ φύσις τὸν εἶχε προετίσει διὰ καλλωνῆς καὶ χάριτος σπανίας, προσόντων ἀτιμωρητοῦσι τὴν γυναῖκα.

Ἡ νεότης του ἦνθε. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπῆστροπτον ζωηρῶς. Μολοντί δ' ἐφόρει ἐνδύματα χωρικοῦ, οὐχ ἡπτόν εἶχε τὸ ἦθος εὐγενές.

Ὡθυόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἐπιδιδῶναι τοὺς μυστηριώδεις αὐτοῦ σκοπούς, ἀσφαλῶς καὶ βραδέως, ὁ Ραούλ ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς Ἰουλιέττης ἰσχυρὰν γοητείαν.

Τὸν ἠγάπησε, καὶ μία μόνη συνδιαλέξις ἤρκεσεν ἵνα γεννήσῃ αὐτῇ τὸν ἔρωτα.

Ἐξυπηρέτησε τὰ συμφέροντα τοῦ Ραούλ κατορθώσασα, διὰ τῆς ἐπιρροῆς της νὰ διορισθῇ διδάσκαλος εἰς τὴν χωρίον, καλούμενον Λεδενόν, δύο λευγὰς ἀπέχον τῶν Νίμ.

Ἐκτοτε δὲν ἐπανεῖδε πλέον αὐτόν, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐτελεῖτο φοβερά πάλη.

Ἐρωμένως ὑπερήσπισε τὴν χρηστότητα αὐτῆς. Ἀλλὰ τέλος, ἡττηθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκύψῃ, θέλουσα νὰ ζήσῃ, νὰ αἰσθανθῇ, νὰ συγκινήθῃ καὶ νὰ διακόψῃ τὴν μονοτονίαν τοῦ ἀνὸς ἔρωτος βίου.

Ἡ δὲ, ἵστατο ὀρθία πρὸ τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἠνῶει τί ἐν ἐκυτῇ συνέβαινε καὶ ἡ γάλλετο.

Ἀγαπωμένη! ἐκείνη! παρὰ τίνος! Παρ' ἐκείνου, ὃν εἶχεν αὐτῇ, διακρίνει; Ἀφ' οὗτου ἐνυμφεύθη πολλῶν ἐδέχθη τὸ σέβας καὶ ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ἐπαγωγῶν κολακειῶν.

Ἐν τούτοις οὐδέποτε συνελήνθη ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν συννοουμένων ἐρωτῶν.

Ὁ Ραούλ κατόρθωσε νὰ διεγείρῃ τοὺς παλμούς της καρδίας της, καὶ νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ εἰς αὐτὴν ἐτι τὴν ἀγαλὴν τοῦ συζύγου της, δὲν ἀπῆλασεν ἔρωτος.

Τὸ ἐμάντευε. Προησθάνετο ὅτι μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ νεανίου ἐκείνου ἀποκαθίστατο ἀδιάρρηκτος δεσμός, ὃν μόνος ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ διαρρήξῃ.

Διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ὁ Ἰωάννης ἀπῆλθε, ἠσθάνετο ἐκ τῆς παραδιδομένης ὁλως εἰς ἀπειρον ἀγαλίας, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν ἰθὺ ἐδοκίμαζε τις διὰβλέπων, μετὰ μακρὰν ὀδύνην τὰς πύλας τοῦ παραδείσου.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀνατραπῇ οὕτως, ὥστε νὰ τῇ φαίνεσθαι φυσικόν, λογικόν, συγγνωστόν, νὰ ἐρᾷται ἔργαμος οὕσα. Οἷος δὴ ποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ πόθος αὐτῆς, ἠσθάνετο ἐκ τῶν προτέρων ὑψίστην συνειδήτος, καὶ ἐβόλεπεν ὑπὸ φοβερῶν ὄψιν τὸ μέλλον παράπτωμά της.

Ὑπόστατον οἶονε πάλιν μετὰ τῶν ἐνοτήτων ἐνείμου γυναικὸς καὶ ἐκείνων πλάσματος διαπύρου, ἡδυπαθοῦς καὶ ἀπληστου εἰς ἔρωτα, ἐκδηλούμενον ὡς ὁ φλογερὸν ἄλκον περὶ παθὼν φίλημάτων.

Ὑπὸ τὸ κράτος φόβων ἐξεγερθέντων ἐν τῇ πνεύματι αὐτῆς ἀνέκαθεν.

— Διατί μοι ὁμιλήσας περὶ ἐκείνου;

— Κυρία, ὑμεῖς πρώτη μοι ὁμιλήσατε.

— Ἐγώ! καὶ, ἐνθουσιασθῶ, ἀληθῶς. Σὲ ἠρώτησα ἂν ἦτο εὐτυχής ἐκ τῆς νέας αὐτοῦ θέσεως.

Ἀλλὰ διατί νὰ μοι εἰπῇς ὅτι με ἀγαπᾷ;

Ὁ Ἰωάννης ἠτένισεν αὐτὴν λαθραίως με μεσιδιάρη δυσπίστου καὶ πανούργου χωρικοῦ.

Σὰς ὁμιλήσας περὶ ἐκείνου, εἶπε βραδέως, ἵνα σὰς ἀποδείξω μέχρι τίνος σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἡ εὐγνωμοσύνη εὐγενεῶς καρδίας. Τί τὰ θέλετε; Εἰμὲθα δύο διὰ νὰ σὰς καταρῶμεν μυστικῶς. Ἐγώ, σὰς ἀγαπῶ! ὅπως δύνασθαι νὰ ἀγαπήσῃ νέον γυναῖκα, πατήρ τὴν θυγατέρα του, σκώληξ τῆς γῆς τὸν ἀνθρώπου, ὑπὸ τὰς ῥίζας τοῦ ὁπίου ἐρεπει νὰ μὴ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς προσπαθείας διὰ νὰ με παρηγορήσῃτε μετὰ τὸν θάνατόν της θυγατέρός μου, νὰ με σώσῃτε ἀπὸ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν ἀδικου καπαδικῆς, ἠθελήσατε ἐτι νὰ λάβῃτε φροντίδα διὰ τὸ ἐξήμερον γῆρας μου, καὶ, χάρις εἰς τὰς εὐεργεσίας σας, ὁ ἀθλιὸς ἐπαίτης, δύνασθαι νὰ ζήσῃ ἐν ἀνέσει, χωρὶς νὰ φοβῇ τὴν ἀποθνήσκουσαν πείνης.

— Οὕτω με ἀγαπᾷ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττη συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων.

— Ὁ Ἰωάννης ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Ραούλ σὰς ἀγαπᾷ, διότι, τῇ συστάσει μου, κατέστητε εὐεργέτης του, καὶ ἐπειτα, διότι εἶθε ὥρατα. Εἶναι χωρικός, ἀλλ' ὅπου ἐστὶς, ὅπου ἐπαγωγὸς χάρις, ὅπου εὐγένεια καρδίας! Ἀλλὰς τε εἶναι πεπαιδευμένος. Εἰς χεῖρας γυναικός, ὡς ὑμεῖς, τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Ἀλλὰ διατί σὰς ἐξηγῶ τὰ αἰτίαι τοῦ ἐρωτός τοῦ; σὰς ἀγαπᾷ! Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Σὲ ἐπεφόρτισεν νὰ μοι τοῦ εἰπῇς; ἠρώτησε τρέμουσα ἡ Ἰουλιέττη.

— Ὁ ταλαίπωρος νέος. Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα!

— Ἀλλὰ τότε, διατί σὺ;

— Ὡ! κυρία, συγχωρήσατέ με. Μόνη ἡ ἐπιθυμία νὰ σὰς ἴδω εὐτυχῇ με κατέστησε τόσον αὐθάδη, ὥστε.

— Ἡ ἐπιθυμία νὰ με ἴδῃς εὐτυχῇ!

νέκραζεν ἡ Ἰουλιέττη. Τίς τοί εἶπεν ὅτι δὲν ἦμην εὐτυχής;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπαίτου κατέστη γλυκυπέρα.

Προσηνέχθη μετὰ πλείονος σεβασμοῦ, ὡς εἰ ἤθελεν, οὕτως ὁμιλῶν, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιάς της.

— Τὸ ἐμάντευσά, κυρία, υπέλαβε Ναί, ἐμάντευσά, ὅτι ἡ εὐτυχία σας ἐγκατέλειπεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγείνατε σύζυγος τοῦ κυρίου Σαραμί. Δὲν τὸν ἠγάπατε. Ἀλλὰ μὴ ἐχρυσά εἰς τὴν καρδίαν ἄλλον ἔρωτα, καὶ πιστεύετε ὅτι ἠγάπασθε, συνηνέσαστε νὰ τὸν συζευχῆτε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀγάπη του, ἡ ἀφοσίωσίς του, ἡ πρόοιότης του, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σας εἶναι εὐδαιμονίας ἐν παντί καὶ πάντοτε, θὰ ἐξήγειρον ἐν ὑμῖν παρόμοια αἰσθήματα. Ἦδὸν ἠπατήθητε! Μετ' οὐ πολὺ εἰδότε ὅποια ψυχὴ φιλόδοξος καὶ ἀπληστος, ὅποια μοχθηρὰ ἐνστικτα, ὅποιοι πόθοι ἀκολασίας ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸ εὐδαιμονιστικὸν περίκαλυμμα. Ἡ ἀλήθεια ἀνέλαμψεν ἐνώπιόν σας. Ἠννοήσατε ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἀγαπήσητε, καὶ οὐδὲν τέκνον, ὅπερ εἰς ταύτας περιστάσεις καθίσταται ἰσχυρὸς δεσμός, ἐγεννήθη νὰ μεταβάλλῃ τὰς προαισθήσεις σας. Ἐν τούτοις ἐμείνατε πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν σας. Ἐξηκολούθει ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν μετὰ τὰς ἐλπίδων σας, καὶ οὐδέποτε ἠθέλωτε παύσει νὰ εἰσθε πιστὴ ἐὰν ὁ Ῥαούλ, ὁδηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἐνώπιόν σας, δὲν ἐπαγέρσεν εἰς τὴν καρδίαν σας ὅλον τοῦτον τὸν κόσμον τῶν κοιμωμένων ἀναμνήσεων. Ἐπὶ τέλους εὗρετε τὴν εἰκόνα τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον ὀνειροπολεῖτε ὅτε εἰσθε νεαρὰ κόρη, καὶ...

— Ἀρκεῖ! Ἀρκεῖ! διέκοψεν ἡ Ἰουλιέττη, καταπληγιστὴς ὑπὸ τῆς ὀδυρκενίας τοῦ ἐπαίτου, ὅστις ἐφάνετο ὡς εἰ εἶχεν ἀναγκάσει ἐν τῇ καρδίᾳ της διότι ἐπανελάμβανεν ὅτι αὕτη πρὸ μικροῦ διανοεῖτο. Ἐν τίνι δικαίωμάτι μοι ὁμιλεῖτε οὕτως;

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν καὶ αὕτη εἶπε χαμηλοφώνως:

— Θέλω νὰ εἰσθε εὐτυχής. Θέλω νὰ γνωρίσητε τὰς ἡδύτητας ἔρωτος ἡδονῆς καὶ ζωῆς, ὡς τὰ εἰκόνα τέσσαρα ἔτη σας, καὶ ἀπληλαγμένον πάθος σκέψας πλεονεξίας. Ἀ! μὴ ὀργισθῆτε ἐναντίον μου. Ὑπὸ τὸ εἰδεχθῆς τοῦτο περίβλημα, ὑπάρχει καρδία ἀνέκρουσα ὅλη εἰς ὑμᾶς. Τῆς θυγατρὸς μου ἀποθανούσης, μετέφερα εἰς ὑμᾶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας σας ἐγνώρισά, τὴν φιλοστοργίαν, τὴν ὁποίαν δι' ἐκείνην εἶχον. Τὸν Ῥαούλ, τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης, καὶ ὅταν βλέπω πόσον οἱ χαράκητες σας συμφωνοῦσι, δὲν δύναμαι νὰ σῶθω πρὸς αὐτόν!

— Ἀ! τί τολμᾶς νὰ μοι συμβουλεύσῃς; ἀνέκραζεν ἡ Ἰουλιέττη ταραχθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἐπαίτου. Τὴν ἀτίμωσιν! Ἄν ὁ σύζυγός μου...

— Ὁ Ἰωάννης τὴν διέκυψε διὰ μετὰ τὰς καὶ χειρονομίας.

— Ναί, θὰ ἦτο ἀτίμως, ἂν ὁ σύζυγός σας ἠδύνατο νὰ μάθῃ. Ἀλλ' οὐδὲν θὰ μάθῃ. Οἱ ἔρωτές σας θὰ μείνωσι μυστικοί! θὰ εἶμαι ἀγρυπνὸς φύλαξ ὑμῶν

καὶ οὐδεὶς οὐδὲν θὰ ἀνακαλύψῃ. Ὁ ἀπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας σας μετὰ ζηλοτύπου μερίμνης. Δύνασθε νὰ βλέπητε τὸν Ῥαούλ ὅταν θέλητε, καὶ ἐγὼ θὰ τῷ μεταβιβάζω τὰς διαταγὰς σας.

Τί συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἰουλιέττης;

Ἡ καρδιά της ἐπαλλε μέχρη διαρρήξεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο δακρύων ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διετέλει.

Ἀφῆκε τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνδιαλέξεως εὐρίσκετο, καὶ σκαυώσασα τὰς ὥραιας, λευκάς καὶ συνεσπασμένας αὐτῆς χεῖρας, ἀνέκραζεν:

— Ὡ! διατί ἦλθες νὰ μοι ἐμβάλῃς τὰς ἀφρονάς, αὐτὰς ἐπιθυμίας;

— Μήπως τὰς προεκάλεσα ἐγὼ;

— Τί σημαίνει! Φύγε! φύγε! Δὲν θέλω, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀκούσω. Φύγε.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ὑπακούων ὡπισθοχώρησεν. Ἀλλὰ κατ' ἡν στιγμήν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἔστη.

— Μὴ ἐκλάβετε κακῶς τὴν ἐπίσκεψίν μου, οὐδὲ τοὺς λόγους μου, εἶπεν. Ἐχω δι' ὑμᾶς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ κυνός, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ὀνειροπολῶ διὰ τὸ μέλλον σας δὲν εἶναι ἡ συμφορὰ τὴν ὁποίαν φκίνεσθε φοβούμενη, ἀλλ' εἶναι ἡ ἀπειρος εὐδαιμονία ἢ προκύπτουσα ἐκ τοῦ ἀμυβιαίου ἔρωτος, κατ' ὃν τὰ δύο ἀγαπώμενα ὄντα εἰσὶν ἄξια ν' ἀπολαμβάνωσιν αὐτῆς.

Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, καὶ ἂν ποτὲ ἀσθανθῆτε ὀδύνην, ἀπελπισίαν ἢ θλίψιν καλέσατέ με, ἢ καλέσατε ἐκείνον. Εἶναι ἄξιός νὰ σας ἐννοήσῃ. Σας ἀγαπᾷ, σας ἀγαπᾷ, ἀκούετε;

— Με ἀγαπᾷ, ἐπιθύρσεν ἡ Ἰουλιέττη φρικώσως.

Καί, κλείσανα τοὺς ὥραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἀπῆλκυσε νεῶς τῆς εὐφροσύνης διαπύων θωπειῶν.

Ὁ ἐπαίτης υπέλαβεν:

— Τὴν ἡμέραν κατ' ἣν θελήσητε νὰ τὸν ἴδῃτε, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης εἰς τὴν σκιὰν αὐτῆν, ἀνθοδέσμη ἐκ ῥόδων.

— Καὶ ἂν ἡ ἀνθοδέσμη ὑπάρχῃ;

— Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θὰ εὕρητε ἐνταῦθα ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ποθεῖτε, καὶ τὸν ὁποῖον πολὺ ἀδίκως, ἢ αἰδῶς σας ἀπωθεῖ.

— Ἐκεῖνος! θὰ ἤρχετο οὕτως! Σιώπησον! Σιώπησον!

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, Ὁ ἐπαίτης εἶχε γένει ἀφαντός.

Κατήλθε βραδέως τὰς βαθμίδας, διήλθε τὸν πρὸ τῆς οἰκίας λειμῶνα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐφύοντο ἐξαίσιαι ῥόδα, ὧν ὁ ἡλίος εἶχε κάμψῃ τὸ στέλεχος, χωρὶς νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ ἀνθηρὸν αὐτῶν χρῶμα.

— Θὰ λάβω τινὰ ἐκ τῶν ἀνθῶν τούτων θὰ τὰ συνδέσω εἰς δέσμην καὶ θὰ τὰ φέρω ἐκεῖ. Καὶ τότε θὰ ἴδω ἐρχόμενον...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἦκουσε κρότον ἀμάρτης διερχομένης.

— Ὁ σύζυγός μου! τόσον ἐνῶρίς! ἐπιθύρσεν.

Ἐσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ διελθοῦσα πρὸ καθρέπτου διηυθέτησε τὴν κόμην της καὶ ἐκόσμησε τὰς παρειάς της διὰ ῥοδοχρόου κόνως. Εἶτα ἤρπασε μετὰ σπουδῆς κέντημα, ἐκάθισε πρὸ τοῦ παρὰθύρου καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δραστήριως. Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ σύζυγός της εἰσῆλθε.

Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπόν του καθιδρονήτο δὲ κατωχρός, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπαίσίως ἀπῆσταντο.

— Δὲν σὲ ἐπερίμενα! εἶπε δι' ἡρέμου φωνῆς ἡ Ἰουλιέττη.

— Ἦμην κακοδιαθέτος! ἀπήντησεν ὁ Σαραμί.

— Πάσχεις! Πρόπει νὰ καλέσωμεν ἰατρόν;

— Ὁχι! Ὁχι! οὐδενὸς ἔχω ἀνάγκην! πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ὁ ἀκοιμηθῶ, καὶ δὲν θέλω κανένα πλησίον μου κανένα, ἀκούεις;

Πρόφερε τραχέως τὰς λέξεις ταύτας μετ' ὁ ἐξῆλθεν, ἀφῆκε τὴν Ἰουλιέττην ἐντρομὸν καὶ ἐκπεπληγμένην διὰ τὴν ὀργὴν του, ἧς ἠγνόει τὸ αἶτιον.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ σκεφθῇ. Μολοντί δὲν ἠγάπα αὐτὴν ὁ Σαραμί, οὐχ ἦτον συνήθως τῇ ἐφέρετο μειλισίως καὶ μετὰ φιλοφροσύνης, ἦν δὲν ἀνεύρισκεν εἰς τοὺς λόγους, οὐς πρὸ μικροῦ τῇ ἀπηύθυνε.

— Μήπως ἠννοήσεν ὅτι εἶδον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην; μήπως ὑπώπτευσεν τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας; ἐσκέπτετο.

Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἤρξατο καταλαμβάνομένη ὑπὸ ἀπειρῶν φόβων ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ μέλλοντος παραπτώματος της, ὅπερ, πραγματοποιούμενον, θὰ καθίστατο ἐτι φοβερώτερον.

Ἐν τούτοις ἠπατάτο. Οὐχί, ὁ Σαραμί δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του μετὰ ὀργῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἡ σύζυγός του ἐδέχθη τὸν ἐπαίτην, ὅπερ ἠγνόει, ὡς καὶ τὰς σχέσεις, ἃς αὕτη πρὸ ἑξ μηνῶν εἶχε μετὰ τοῦ Ἰωάννου — ἀλλὰ διότι ἔαχε ζωρὰν φιλονικίαν μετὰ τοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προϊσταμένου του, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν Νιμ.

Ὁ δικαστὴς οὗτος προσεκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του τὸν ἀνακριτὴν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅστις προδήλως ἦτο ὁ αἴτιος τῶν ἐπιπλήξεων τούτων, τῷ ἀπηύθυνε πικρὰς παρατηρήσεις, ἐπὶ τῆς υποθέσεως τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ τελεσθέντος πρὸ ἑξ μηνῶν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Γάρδωνος.

— Διατί δὲν ἀνεκαλύφθη ἐτι ὁ φονεὺς, εἶπεν ὁ πρόεδρος, δυσκόλως δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἀλλ' ὅ, τὸ ὀλιγώτερον ἐτι ἐννοῶ, κύριε, εἶναι τὸ ὅτι φκίνεσθε ἐγκαταλείψας τὴν ἀνακρίσιν ἐπὶ τῆς υποθέσεως ταύτης.

Δὲν τὴν ἐγκατέλειπον, ἐφέλλισεν ὁ Σαραμί.

— Ἀλλὰ τότε διατί δὲν ἐξηκολούθησαν αἱ ἔρευναι; Ὁ φονεὺς δὲν ἀνεκαλύφθη,

καὶ οὐδαμοῦ βλέπω τὴν ἐλαχίστην προσπάθειαν εἰς ἀνακαλύψιν αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ εἰσαγγελέως ὁ Σαραμί κατέστη πελιδνός.

Ὁ πρόεδρος ὑπέλαβε :

— Θεωρεῖσθε, κύριε, ὡς δραστήριος καὶ ἐπιδέξιος δικαστής. Ἄλλ' εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν δὲν εὗρίσκω τὴν συνήθη ὑμῶν δραστηριότητα. Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὰ αἰτία, ἅτινα παρέλυσαν τὰς ἐνεργείας σας. Ἄλλ' εὗρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι, ἂν εἰς χεῖράς σας, ἡ ἀνάκρισις τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ λαθόντος χώραν ἐν τῇ γεφύρᾳ τοῦ Γάρδωρος, ἐξακυλουθήσῃ, οὕτω βραδέως, εἰς τῶν συναδέλφων σας θὰ λάβῃ ἐντολὴν νὰ σᾶς ἀντικαταστήσῃ.

Ὁ Σαραμί ἐφοβήθη. Ἐκ τῶν συναδέλφων του ν' ἀναμειχθῇ! . . . Ὁχι! οὐδέποτε. Ὁπλίσθη διὰ θάρρους καὶ αὐθαδείας, καὶ ἀπήντησεν ὑπερηφάνως, ὡς ἄνθρωπος, ὃν ὁ νόμος κατέστησεν ἰσόβιον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ ὅστις, ἄλλως τε, δὲν ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς ἵνα ζήσῃ :

— Λυποῦμαι, κύριε πρόεδρε, ὅτι κακῶς σᾶς προδιέθεσαν ἐναντίον μου. Δὲν εἰμαι ἄξιος τούστων ἐπιπλήξεων. Ὅταν θὰ παραδώσω τὸν φονέα εἰς τὸ συμβούλιον, τότε θὰ ἴδωσι διατί ἡ ἀνάκρισις τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐβράδυνεν. Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω, εἰμὴ μόνον ὅτι διαμαρτύρομαι ἐντόνως κατὰ τῶν ἀδικῶν μορφῶν.

Ἐχαίρετῃς καὶ ἐξήλθεν ἀφήσας τοὺς δύο δικαστὰς ὀλίγον τεταραγμένους ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως, ἣν προσέκαλεσεν ἡ αὐστηρότης τῶν λόγων των. Ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ μετὰ τῶν τεσσάρων τοίχων· ἐπνίγτο, εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος. Ἐκρούσε τὸν κώδωνα. Ὁ κλητὴρ τῆς ὑπηρεσίας ἐνεφανίσθη.

— Σίμων, στείλε εἰς τὴν οἰκίαν μου παραγγέλλων εἰς τοὺς θεράποντάς μου νὰ ζευξώσιν ἀμέσως καὶ νὰ ἔλθωσι νὰ με παραλάβωσιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ κλητὴρ ὑπήκουσε. Μετὰ ἔν τετάρτον ὥρας, ἡ ἀμαξά ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀρλ.

Ὁ Σαραμί δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπατηθῇ.

Ὁ κίνδυνος ἦτο ἐπικείμενος. Ἐπρεπε νὰ εὕρῃ τὸν φονέα τῆς Σαλβιέττης, ἢ νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ ἴδῃ ἕνα τῶν συναδέλφων του ἐντελλόμενον νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτόν. Ἡ σκέψις αὕτη ἐπάγωνε τὴν καρδίαν τοῦ ἀθλίου. Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, πόσον ἡ δικαιοσύνη εἶναι περίεργος, καὶ ὅτι πρόβλεπει διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς λογικῆς συναφείας τῶν γεγονότων.

Πᾶσα περὶ τοῦ ἐγκλήματος ὑπόνοια ἦτο μακρὰν αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἀφῆκεν ἔχνος τῆς δικαστικῆς αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐρωμένης του. Εἶπομεν περὶ ἐπιστολῆς, ἥς ἡ μὴ εὐρεῖς ἀνησυχεῖ αὐτόν, διότι ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἀποδείξις, συνδυαζομένων γεγονότων τινῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς πᾶς ἐνοχος, ἐφοβεῖτο.

— Ἐμπρός! ἀνέκραξε, θὰ εὕρῃ ἕνα φονέα. Ποῖον ;

Νὰ φυλακίσῃ ἐκ νέου τὸν ἐπαίτην ! Ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φοβισθῇ, ἐνθυμούμενος τὰ παράδοξα βλέμματα τοῦ ἐπαίτου. Ἀλλως τε ἦτο ὁ πατήρ τῆς Σαλβιέττης. Πῶς, λοιπόν, τούτου ἀποδεικνυμένου, θὰ ἐστηρίζετο ἡ κατηγορία !

Ἐσκέφθη ἐπίσης νὰ στρέψῃ τὰς ὑπονοίας ἐπὶ τοῦ ἀγρότου Κομβρέ ἢ τοῦ ὑπηρετοῦ Κανσέλ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν, ἀποδίδων εἰς τὸ ἐγκλημα οἰανδήποτε αἰτίαν.

Διὰ τίνα λοιπὸν ἀφορμὴν ἐφόνευσαν τὴν Σαλβιέττην ;

Διότι ἦτο πλουσία ; Οὐχί· διότι τὸ αὐτὸς θυμὸς οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸν πλοῦτον. Διότι ἦτο ἐνάρετος ; Ἡδυνάτο τις, ἀκριβῶς εἰπεῖν, νὰ τὸ παραδεχθῇ, ἀποδίδων τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς Σαλβιέττης εἰς βδελυρὰν βίαν. Λογικῶς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κατηγορήσῃ νέον ἄνδρα, ἐρώτόληπτον.

— Ἀ ! δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ ! ἐψήθυσεν ὁ Σαραμί, τοῦ ὁποῖου αἱ ιδέαι συνεχέοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Ἡ ἀμαξά ἔφθασε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν οἰκίαν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγουμένου φύλλον]

Τόσοι κόποι τῶν ἡμετέρων δύο ὁδοιπόρων ἤξιζον ἀμοιβήν· τῷ ὄντι δέ, τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης, ὀλίγον πρὸ τοῦ Σαλόν, ὁ Σχικὸς ἐπανεῦρε τὸν κύρ Νικόλαον Δαυῖδ, μετμημφισμένον ὡς θεράποντα, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔχνη δὲν ἀπώλεσε πλέον μέχρι τῆς Λυών, τῆς ὁποίας τὰς πύλας διέβησαν καὶ οἱ τρεῖς περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν Παρισίων ἀναχωρήσεώς των.

Ἦτο περίπου ἡ αὕτη ὥρα, καθ' ἣν ὁ Βουσύ, ὁ Σαίν-Λυκ καὶ ἡ σύζυγός του, δι' ἀντιθέτου ὁδοῦ, ἀφίκοντο, ὡς εἶπομεν, εἰς τὸν πύργον Μεριδὸρ.

ΚΗ

Πῶς ὁ Σχικὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἐνεκατέστησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Κύνου τοῦ Σταυροῦ» καὶ πῶς ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου.

Ὁ κύρ Νικόλαος Δαυῖδ, πάντοτε μετμημφισμένον ὡς θεράπων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κύνου τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Σχικὸς τὸν κατεσκόπευσε, βεβαιωθείς δ' ὅτι εὗρεν ἐκεῖ θέσιν καὶ ὅτι δὲν ἀπῆλθεν :

— Ἐχεις ἀντίρρησην διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κύνου τοῦ Σταυροῦ; εἶπε πρὸς τὸν Γορνφλότον.

— Τὴν ἐλαχίστην· ἀπήντησεν οὗτος.

— Λοιπὸν, θὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὸ καὶ θὰ κρατήσῃς ἐν μεμονωμένον δωμάτιον· θὰ εἶπεις, ὅτι περιμένεις τὸν ἀδελφόν σου,

τῷ ὄντι δὲ θέλεις μὲ περιμένει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, διότι θὰ ἔλθῃ ἀφοῦ νυκτώσει καὶ θέλω νὰ ὀδηγηθῶ ὑπὸ σοῦ, ἵνα μὴ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀποφεύγω. Ἐννοεῖς ;

— Καλλίστα, εἶπεν ὁ Γορνφλότος.

— Ἐκλεξὼν δωμάτιον εὐρύχωρον καὶ μὴ μελαγχολικόν, ἐὰν δ' ἦναι δυνατόν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον κατόκησεν ὁ ἀρτίως ἐλθὼν ξένος· προσπάθησεν νὰ ἔχῃ ἀποψιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπως δύναμαι νὰ βλέπω τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ μὴ προφέρῃς τὸ ὄνομά μου καὶ ὑποσχεθῇτι ἀφθόνα χρήματα εἰς τὸν μάγειρον.

Πραγματικῶς, ὁ Γορνφλότος ἐξεπλήρωσε θαυμάσιως τὴν ἐντολήν του. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὁ Σχικὸς, ὀδηγούμενός ὑπὸ τοῦ Γορνφλότου, ὅστις κατέστησεν αὐτῷ γνωστόν, ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατοικούμενον δωμάτιον ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ δωματίου τοῦ Νικόλαου Δαυῖδ δι' ἀπλοῦ ἐκ σανίδων καὶ ἀσβέστου διαχωρίσματος, τὸ ὁποῖον, ἐν ἀνάγκῃ, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ διατρυπηθῇ.

— Πᾶν ὅ,τι ἐπραξας ἀξίζει ἀμοιβήν, εἶπεν ὁ Σχικὸς· σοὶ ὑπόσχομαι διὰ τὸν δεῖπνον οἶνον Ξερές.

Ὁ Σχικὸς ἐκάλεσε τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἀπήντησεν αὐτῷ νὰ ἔχῃ μικρὰν ὑπομονήν, διότι συνδιελέγετο μετὰ ὁδοιπόρου, ὅστις εἶχε δικαίωμα προτερότητος, ὡς ἀφικόμενος πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Σχικὸς ἐμάντευσεν, ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ἦτο ὁ δικηγόρος Δαυῖδ.

— Τί νὰ λέγωσιν ; ἠρώτησεν ὁ Σχικὸς.

— Νομίζετε, ὅτι ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ ταξιειδότης ἔχουσι μυστικά μετὰ τῶν ;

— Τὸ ὑποθέτω ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ξενοδόχος δὲν θὰ ἔμενε νὰ συναμιλῇ μετ' ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένου ὡς θεράποντος.

— Ἀ ! τώρα ἤλλαξεν, εἶπεν ὁ Γορνφλότος· εἶναι ἐνδεδυμένος ὁλόμαυρα.

— Τόσον περισσότερον ὑποπτεύω, ὅτι ὁ ξενοδόχος εἶναι ἐν γνώσει τῆς μηχανορραφίας.

— Θέλετε νὰ προσπαθῇσω νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν γυναῖκά του; εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Σχικὸς, προτιμῶ νὰ μεταβῇς καὶ περιέλθῃς ὀλίγον τὴν κωμῶνιν.

— Μπα ! καὶ ὁ δεῖπνος ; εἶπεν ὁ Γορνφλότος.

— Θὰ τὸν ἐτοιμάσω εἰς τὴν ἀπουσίαν σου. Λάβε καὶ ἐν σκούδον, ἵνα διασκεδάσῃς ὀλίγον.

Ὁ Γορνφλότος ἔλαβεν εὐγνωμόνως τὸ σκούδον, ὑπεραγαπῶν δὲ τὰς ἡμινυκτερινὰς ἐκδρομὰς, ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου μετὰ τὸ ράσον τοῦ ἀνεσηκωμένου εἰς τὸ πλευρὸν καὶ μετὰ τὸ σκούδον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Μόλις τοῦ Γορνφλότου ἐξεληθόντος τοῦ δωματίου, ὁ Σχικὸς, χωρὶς οὐδὲ λεπτόν τῆς ὥρας νὰ ἀπολέσῃ, ἔλαβε τρύπανον καὶ ἐσχημάτισεν εἰς τὸ μετὰ τῶν δύο δωματίων διαχωρίσμα μικρὰν ὀπὴν.

Ἡ ὀπὴ ἐκείνη, ἐνεκα τῆς σμικρότητός της καὶ τοῦ πάχους τῶν σανίδων, δὲν ἐ-